

עין משפט
נר מצוה

כג:

אם **עון** **פיגול** **הרי** **כבר** **נאמר** **לא** **ירצה** **ואם** **עון** **נותר** **הרי** **כבר** **נאמר** **לא** **יחשב**. כך פ' ב :ה הקונטרס משום דלמרי' לקמן בפירקין (דף כה.) דליסור רצה דחוץ לזמנו שהוא צכרת מקרא רצה ופרשה רצה צלו את אהרן ואיסורה זוטא דחוץ למקומו דליכא כרת

מקרא זוטא ופרשתא זוטא צפרשת קדושים תהיו והציו ראייה ממורת כהנים ורבינו תס מקיים גירסת הספרים גדרסין איפכא צפיגול לא יחשז וצנותר לא ירצה דלקמן צפירקין מסקינן דתריייהו מקרא אחרינא ב :א נפקי דכמיז ציה לא ירצה ולא יחשז ומה שזכר פיגול קודם לנותר אף ע"ג דצקרא כמיז נותר צרישא דהיינו חוץ לזמנו משום דלשון פיגול כמיז צקרא צהדיא: **אם** **עון** **נותר** **הרי** **כבר** **נאמר** **כו'**. לאו נותר ממש [קאמר] כדלמרי' לקמן צפירקין (דף טו.) לאחר שהוכשר יסכל אלא צמחשז

נותר דהיינו מחשז לאזכלו חוץ לזמנו: **הא** **אינו** **נושא** **אלא** **עון** **טומאה** **שהותרה** **מבדלה**. וז"ת מיפוק לי דלא משכחת מידי דמיתוקס ציה קרא אלא צטומאה ואומר רבינו תס משום דכמיז גבי יין לרצון להס דמשמע דבר שהוא לרצון צמקוס אחר ולהכי דמיק לאשטמז הותר מכללן מכל הני דפריך מיינייהו (צמנחות דף כה.) יוצא ושמאל ובעל מוס [וא"ת] (א"כ) נותר ופיגול היכן הותרו מכללן דליטערריך ליה לא ירצה ולא יחשז ואומר רבינו תס דפיגול הותר מכללו צבמה דלא שייך שס מחשצת חוץ למקומו והא דפריך צהקומין רצה (מנחות דף כה.) אימא עון יוצא שהותר

מכללו צבמה ב :א אחר קרא לרצון להס לפי ה' **עון** **דלפי** **ה'** **אין** **עון** **דיוצא** **לא** **חוץ** **למקומו** **חשיז** **שפיר** **לפי** **ה'** **ה** **שהמחשצה** **צפנים** **ואין** **לומר** **דצבמה** **לא** **קריין** **ליה** **הותר** **מכללו** **כיון** **דהכשירו** **צכך** **דקאמר** **התס** **גבי** **שמאל** **דכיון** **דאסור** **צפנים** **אין** **זה** **קרוי** **הכשירו** **צכך** **ונותר** **כדי** **נצצה** **ואצב** **פיגול** **נקט** **נותר** **הואיל** **ומשכח** **ציה** **קרא** **א"ע** **דלא** **צריך** **אי** **נמי** **נותר** **הותר** **מכללו** **צראשו** **של** **מוצח** **צריש** **תמיד** **נשט** **למאן** **דאמר** **אין** **לינה** **מועלת** **צראשו** **של** **מוצח** **צריש** **תמיד** **נשט** (פסחים ד' גט.) ובצ' המוצח מקדש (לקמן ד' פו.) ומישר פלוגתא דלמוראי היא וקשיא למ"ד [דאית ליה] לינה מועלת מהך צרייתא ונראה דנותר יס ללמדו עון עון מריצוי יץ ופגול נמי מצינן למילך ב :א ופאי לא משכחת צהו הותר מכללן ולרצון להס איכא לאוקמי כדדריש' צפ' הדיא על יצמזו (יצמות דף ס:) [נהס לרצון ולא לפורעניות] אצל לעוצדי כוכבים אפי' לפורענות ועוד י"ל דנותר הותר מכללו צמנחת כהנים ומנחת כהן משיש וקומץ וכל דבר שאין לו מתירים אין ב :א חייבים עליהן משום פיגול דכמן פ' צ"ש [לקמן דף גמג.] ופאי פסולא נמי נראה דליכא מדלמר לעיל צסוק פ"ח (דף ד.) דמודה ר' שמעון דהולכת חטאות הפנימיות ופרין והא"ר שזמעון כל שאינו על מוצח הציצון אין חייבין עליו משום פגול ומשני מודה ר' שמעון דפסול מקי"ו ומה שלא לשמו הכשר בשלמים פסול צחטטת חוץ לזמנו הפסול בשלמים אינו דין שיפסל צחטטת משמע דאי לאו קי"ו היה אמינא דאפי' פסולא ליכא א"כ צמנחת כהנים וצמנחת נסכים דליכא קי"ו דלא מיפסל צו ב :ה) שלא לשמן ליכא פסולא כלל אלמא אשכחן נותר דותר מכללו לגמרי: **ולאו** **בגון** **שנמאאו** **בעלים** **במות**. מימה מאי קשיא ליה לוקמה צטומאת הדס שנטמא הדס האין מרצה דגבי טומאת דס מיייתי לה צכולי הש"ס [לקמן מה.) דדס שנטמא וחרקו צשווג הוראה ותנן נמי צפסחים (דף עח:) נטמא הדס ב :א והצשר קיים

וזרק הדס וי"ל דס"ל להאי לישא דלית ליה למימר דנושא עון טומאה אלא צבי האי גוונא שהותרה צצבור דהיינו צטומאת צעלים דהותרה לאכול טטומאת הגוף למאי דלא מסיק אדעתיה השתא עון קדשים ולא עון מקדישים: **אי** **ניבא** **טומאת** **שרין** **בבעלים** **היבא** **אישתריא**. דאי סבר שזחטין וזורקין על טמא שרץ וכן טמא מת צשביעי שלו דחשיז כטמא שרץ הא לא עבדי צבור טטומאה ואי סבר אין שזחטין וזורקין על טמא שרץ דהשתא צבור נמי לא עבדי צטומאה אלא עושין שלים צשחוט צעצורס כיון דליניהו אכלי לאורתא ואי סבר אין שזחטין וזורקין על טמא שרץ דהשתא צבור נמי לא עבדי צטומאה אלא עושין שלים צשחוט וזורקין עליו אלא ב :א שנטמא צעלים צמת וקודס צשביעי מרצה ליחז צהביא פסחו וסייעתא לוקני דרוס דלמרי אש איש למצוה וקשה מאי פריך היכא אישתראי לוקמה צבהן שנטמא צשר דמרצה צצבור מקי"ו דלעיל לרמי צר חמא דלית ליה כמו זקני דרוס מכפרים כמתכפרין ועוד כי משני לעולם צשרך וכהן טומאה צעולם הא כיון דשזחטין וזורקין על טמא שרץ א"כ ריצוי יצין ל"ל הא קרב צטהרה כדפירש רבינו שלמה צסמון ואי סבר אין שזחטין על טמא שרץ א"כ לא יועיל יצין כדפירש ב :ה) לעיל אי צשרך היכא אישתראי וי"ל דמעיקרא צעי לאוקומה צטומאת צעלים צשרך והוה מצ' למפרך ל"ל ריצוי יצין אלא שפיר פריך היכא אישתראי וכי משני לעולם צשרך רוצה לומר ולא צטומאת צעלים אלא צטומאת כהן גרידא וכי"ש צטומאת מת וסבר רמי צר חמא טומאת מת מרצה צבהן ציחוד וקצת קשה דלא ה"ל למימר שס טומאה צעולם משמע דטומאת מת צצבור קאמר והלא טומאת שרץ נמי הותרה לכהן מקי"ו דלעיל אלא משום דעיקר היתר צבור טטומאת מת כתיבא להכי נקט ליה. **צריז'**. **איבא** **מה** **זר** **במיתה** **אף** **יישב** **במיתה**. פ' הקונטרס דייגמר צמה מצינו מה זר מחלל עבודה וחיז מיתה אף יישז עבודה צעודה צמיתה ודגבי ערל ואון נמי היה לן להקשות כמו קן דליהו צמיתה מצנין אב צב :א ונראה דפריך משום דדריש' העמידה צחחרמי ולא לישיבה שלא צחר צבהים יושצים אלא נחשבים כמו ישראלים וזיס לכך מחלל עבודה כור ב :ב] [ומש"ה א :א] גס צמיתה להיו כור] ומשני משום דהוי מחוסר צגדים ושלא דחוץ ידים ורגלים [שני כחוצים הצאים כחד דצמחוסר צגדים ב :ב] כמיז ציה מיתה ^ע ולא ישא' עון וממו וצשלא רחוץ ידים ורגלים] נמי כמיז ציה מיתה ^ס ולא ימותו וצמנס נכתצה דהא ילפי' חוקה לגזירה שזה אלא למימרא דלא ילפי' מיתה מהא דקרי' רחמנא זר וניחא השתא דהלא

כל הזבחים שקבלו דמן פרק שני זבחים

אס **עון** **פיגול** **הרי** **כבר** **נאמר** **לא** **ירצה** **ואס** **עון** **נותר** **הרי** **כבר** **נאמר** **לא** **יחשב**. ה"ג לה צת"כ ^ה וכן הצעתה צכל מקוס וה"ק איזה פסול קרצן מרצה הוא אס עון פיגול דמחשצת חוץ למקומו דליקרי פיגול כדלמר לקמן צפירקין (דף כה.) פיגול הוא לא ירצה אס אינו לענין ב :ה חוץ לזמנו תניחו לענין חוץ למקומו הרי כבר נאמר לא ירצה: **אס** **עון** **נותר**. פסול מחשצת נותר שחישז לאזכלו לאחר שנעשה נותר דהיינו מחשצת חוץ לזמנו: הרי **כבר** **נאמר** **המקריז** **אוסו** **לא** **יחשב** והאי קרא צחוץ לזמנו מיתקומא צפירקין. ובספרים שלנו גירסא זו משוצשת צכי"מ צהש"ס ומחליפין המקראות ולאומה הגירסא אינך יכול לפרש נותר זה צמחשצת חוץ לזמנו והפיגול צמחשצת חוץ למקומו דלא יחשז צחוץ לזמנו כמיז וצריך אמה לפרש נותר ממש ואי אפשר לומר כן שאין הקרצן שקצבו ממיריו צהכשר ^ה נפסל מלרצות ולעלות לשס חוצה אס הותר ממנו ^ה: **הא** **אינו** **נושא** **כור'**. הא ^ה כלומר הנה מצינו שאינו נושא אלא עון הטומאה ויש טעם לדבר ליתן נשיאת פסול קדשים זה על טומאה הואיל ומצינו לה היתר אחר שהותרה מכללה צצבור לכתחילה הינכך יחיד שלא הותרה אצלו יבא האין וירצה צדיעזד: **אינימא** **טומאת** **שרץ**. מתקומא ב :ה צכהן ^ה או צבעלים ולמימר דהאי דשזחט ^ה וזרק על טמא שרץ יצין הוא דמרצה: **היכא** **אישתראי**. צצבור כיון דאין יחיד נדחה צבור לא עבדי צטומאה: **לאו** **גדח** **שנטמאו** **צעלים** **צמת**. צתמיה. ומי לא מייירי ^ה]

צטומאת צעלים וקתני ב :ב משלחין: **וכי** **ימות** **מה** **עליו** **אמר** **רחמנא**. דטמא ^ה ראש נורו וסותר ואין ראוי לקרצנות טהרה עד שיעצרו ימי טומאה ויציא כפרת טומאת נזירותו שמי מוריס ואשס וימנה וישלים ויציא קרצנות תגלחתו: **אלא** **צעושה** **פסח**. וש"מ טמא מת משלח פסחו וקשיא לרמי צר חמא: **לעולם**. טומאת שרץ קאמרין ^ה מהכא דיצין מרצה לשחוט ולזרוק על טמא שרץ. ודקשיא לך היכא אישתראי צהן: **ושס** **שזחט** **צעולם**. אשכחן דאישתראי צכהן ^ה ויעטמא גדול צהו להטיל ריצוי אין על טומאת שרץ: **ואיכא** **דרייק**. לישא דקראי ומיימינא ^ה לכהן תיובתא דצרייתא לוקני דרוס וסייעתא לרמי צר חמא: **עון** **מקדישים** **לא**. טומאת הגוף צין דכהנים צין דצעלים לא מרצה. צמאי ^ה טומאה קאי דקא ממעט טומאת הגוף: **אינימא** **טומאת** **שרץ**. ונוקמא זקני דרוס צכהן דאילו גוף דצעלים לא צעי יצין שהרי אין נוגע צו צטומאה ולאורתא צטהרה אכיל ליה: **היכא** **אישתראי** **צצבור**. הא כיון דאית להו שזחטין וזורקין על טמא שרץ יחיד אין נדחה צצבור לא עבדי צטומאה: **אלא** **לאו** **טומאת** **מה**. שאינו ^ה משלח קרצנות ולא כהן טמא מת מרצה צקרצן יחיד: **לעולם** **צטומאת** **שרץ**. קאי וקממעט כהן טמא שרץ מלרצות כדאוקמי זקני דרוס פסול דמתניתין אטמא שרץ וטומאת צעלים אין לריצין יצין שהרי קרצן צטהרה קרב. ודקשיא לך היכא אישתראי צצבור שוס ^ה טומאה צעולם אישתראי צהו: **לעמוד** **לשרת**. רישיה דקרא כי צו צחר ה' אלהיך מכל צשצין לעמוד לשרת וגו': **לא** ^ה **לישיבה**. וכיון דלא נצחרו הוו להו וזיס וזר מחיל עבודה: **העמידה** **שס**. [לעיל מיינה כתיב] וזמני ככל אחיו הלוים וגו': **[אימא** **מה** **זר** **וגו'**. וייגמר צמה מרצה צור שמיחל עבודה וחיז מיתה אף יושז שמחלל עבודה צמיתה]:

שני

הואילך נראה כי צב טומאה אלא צבי האי גוונא שהותרה צצבור דהיינו צטומאת צעלים דהותרה לאכול טטומאת הגוף למאי דלא מסיק אדעתיה השתא עון קדשים ולא עון מקדישים: **אי** **ניבא** **טומאת** **שרין** **בבעלים** **היבא** **אישתריא**. דאי סבר שזחטין וזורקין על טמא שרץ וכן טמא מת צשביעי שלו דחשיז כטמא שרץ הא לא עבדי צבור טטומאה ואי סבר אין שזחטין וזורקין על טמא שרץ דהשתא צבור נמי לא עבדי צטומאה אלא עושין שלים צשחוט צעצורס כיון דליניהו אכלי לאורתא ואי סבר אין שזחטין וזורקין על טמא שרץ דהשתא צבור נמי לא עבדי צטומאה אלא עושין שלים צשחוט וזורקין עליו אלא ב :א שנטמא צעלים צמת וקודס צשביעי מרצה ליחז צהביא פסחו וסייעתא לוקני דרוס דלמרי אש איש למצוה וקשה מאי פריך היכא אישתראי לוקמה צבהן שנטמא צשר דמרצה צצבור מקי"ו דלעיל לרמי צר חמא דלית ליה כמו זקני דרוס מכפרים כמתכפרין ועוד כי משני לעולם צשרך וכהן טומאה צעולם הא כיון דשזחטין וזורקין על טמא שרץ א"כ ריצוי יצין ל"ל הא קרב צטהרה כדפירש רבינו שלמה צסמון ואי סבר אין שזחטין על טמא שרץ א"כ לא יועיל יצין כדפירש ב :ה) לעיל אי צשרך היכא אישתראי וי"ל דמעיקרא צעי לאוקומה צטומאת צעלים צשרך והוה מצ' למפרך ל"ל ריצוי יצין אלא שפיר פריך היכא אישתראי וכי משני לעולם צשרך רוצה לומר ולא צטומאת צעלים אלא צטומאת כהן גרידא וכי"ש צטומאת מת וסבר רמי צר חמא טומאת מת מרצה צבהן ציחוד וקצת קשה דלא ה"ל למימר שס טומאה צעולם משמע דטומאת מת צצבור קאמר והלא טומאת שרץ נמי הותרה לכהן מקי"ו דלעיל אלא משום דעיקר היתר צבור טטומאת מת כתיבא להכי נקט ליה. **צריז'**. **איבא** **מה** **זר** **במיתה** **אף** **יישב** **במיתה**. פ' הקונטרס דייגמר צמה מצינו מה זר מחלל עבודה וחיז מיתה אף יישז עבודה צעודה צמיתה ודגבי ערל ואון נמי היה לן להקשות כמו קן דליהו צמיתה מצנין אב צב :א ונראה דפריך משום דדריש' העמידה צחחרמי ולא לישיבה שלא צחר צבהים יושצים אלא נחשבים כמו ישראלים וזיס לכך מחלל עבודה כור ב :ב] [ומש"ה א :א] גס צמיתה להיו כור] ומשני משום דהוי מחוסר צגדים ושלא דחוץ ידים ורגלים [שני כחוצים הצאים כחד דצמחוסר צגדים ב :ב] כמיז ציה מיתה ^ע ולא ישא' עון וממו וצשלא רחוץ ידים ורגלים] נמי כמיז ציה מיתה ^ס ולא ימותו וצמנס נכתצה דהא ילפי' חוקה לגזירה שזה אלא למימרא דלא ילפי' מיתה מהא דקרי' רחמנא זר וניחא השתא דהלא

מקדישים לא וקאמר אי יתנא צטומאת שרץ, משמע דאי מוקמינא לה צטומאת שרץ לא קשה מידי, וזה מימה דלחריב דקשיא לוקני דרוס דלעית ככרי דשזחטין וזורקין על טמא שרץ, ולכך הואך נפרש דהי דדרשת עון מקדיש לא אית להו לוקני דרוס שזחטין וזורקין מנכבד בלא שוס קרל. כריך: עין סקריש' יא. טומאת הטף אין דצכן אין דצעלים לא מצי. ואי"ת ומעיקרא ללשון ראשון איך [אל] מסיק אדעתיה מהא דכמיז עון מקדיש דמשמע דוקא עון הקדשים ולא עון המקדישים. ונראה לפרש דמעיקרא היה פסול מחמת

אלא עון טומאה שזחמרה מכללה צצבור הותרה כיחיד וצצבור הותר אף לענין צעלים וכמו קן כיחיד, הינכך הוי פריך לרמי צר חמא (סוה"ר):

(א) ירוש' פסחים פ"ז ה"ה ה"ז, שביעות פ"א ה"ד, צ סנהדרין פד, א) ע' ספרי שופטים קסו, ד) [ע"י מו' לעיל טו. סדריה מיושז, ס) [פסחים סא. וש"נ] ירוש' פסחים פ"ז ה"ב, ו) סנהדרין פג, ו) שס, ח) ויקרא דבבה פ"ד ה"ט, ט) ע' לקמן כט, י) שמות כח מג, ט) שם ל כא:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אינימא טומאת פל"ל ואזת מים נמחק: (ב) רש"י ד"ס לעולם וכו' קאמרין הבא פל"ל ואזת מים נמחק:

גליון הש"ס

גמ' לעמוד לשרת צמזה. עין לעיל דף פ"ו ט"א מו"ה מיושז:

שינויי נוסחאות

א] יחשבנ וכו' ירצה ע' כרשי' דהני' לנפק וכו'ה צכיי"ת ובפסחים ויומא. אכל צמנחת כלפינו וכו'ה י"ת צמוס: ב] גי' כ"ל צמאי, אי נימא צטומאת שרץ כור: ג] רב הונא אמר רב פל"ל (ש"ס: ד] יא' עומד (גליון: ה] ענין לחוץ וכו' ענין לחוץ (כח"י: ו] בהכשר חווד ונפסל וכו' מוננו כדאמרין לקמן בחר דהוכשר יפסול פל"ל (ש"ס: ז] מיצת את נמחק (ש"ס. ח'ל' כלומר הרי מצינו כור (גליון: ט] ועי' צמוקס רש"י שס משמע דל"ל מיצת את. ע"ש ודויק: י] צ"ל ותקומא (ש"ס: יא] צק"ד מומח מינות בבתי או, כגי' מוס', ע"ת ליכז הסמיכה מרשי' דע"ז ע"כ: יב] דרשוחטין וזורקין (י"ב"ש: יא] מייירי נמי (ח"ד וש"ס: יב] וקתני דהותרה צצבור אלמא צטמאו בעלים במת משלחין קרבנותיהן פל"ל (גליון: יג] דטומאה סותר ראש נורו ואין כור פל"ל (ש"ס: ד] ביה וטעם גדול הוא לכאן להטיל כור' פל"ל (י"ב"ש: טו] ומיחיי הן (גו: צמאי. טז] חלש שחכיי, סוה"ר"ש: יז] אלמא לא טמא מת משלח קרבנות פל"ל (שחכיי ובה"ס: יח] צ"ל שם (כ"ב גו: יא] צש"מ וצמאי' ולא לישיבה. מובא נפקא לך אוהרה צבתהדרין באלי הן הנתשרטין. ועיבוד כדקתני לקמן צשחוט אומר העומדים ככל אחיו הלוים וגו' הס"ד ומושי' אימא. ול"ק גי' אחרת כזה ונגליון כן דג' צמוס: דל"ב צרשי' צינות וכיון וכו' עבדתי, ועי' צצ"ו צ"ק ט"ז סה"ק וק"ד צציבור חילוק העירכאות: יג] צ"ל גרים (ש"ס: כא] צ"ל אריבא (צ"ק:) וכיה דג"ו צמוס' פסחים ויומא: יד] בבמה ומשני אמר (ש"ס: ג] למילף הכי (ש"ס: ד] צ"ל דאין (ש"ס: ה] צ"ל בהו (רש"י: ו] כן צ"ל החלבל (ש"ס וגריג' וכו'ה בפסחים שס, ועי' טה"ק: ז] צ"ל אלמא (ש"ס: ח] צ"ל כדפריך (גליון: ט] צש"מ נוסף וי"ל דהאי"ז דהמ"ל מעיל ואונן וחד מותרו פריכי נקט ודוחק: ל] כור חלקך פריך שפיר אימא מה זר וכו' הוראלי וירוש' פסיל ליה מטעם דזות א"כ אף במיתה להו כור אבל ערל ואונן לא שייך למיפרש דטעם דידהו לא הוי משום פסול זר ומשני כור (ש"ס: לא] ומשי' פריך (ח"ס: לב] בגדים פסול משום דזות וכתוב כור' פל"ל (ש"ס:)

ליקוטים

לעיסה צחחרתי ולא לישיבה. פ'י אבל לא אמרי' דכיון דלא צבחר הוי ליה זר ואמר מר זר שמישש במיתה, דלא אמרי' הכי אלא כשאמר לזכור ויהיה לו כהונת עולם כחומר שאין אין בגדיהם עליהם אין שם כהונה עליהם אלא דזות, אבל כשאמר שלא נבחר בישיבה אין במשמע שיחא זר אלא שאינו מן המוכרח. ודרך רש"י דאי אחר אלא צשמי' אנו צריכין לתירוץ זה. ובעיקר נוסחאות שבוכחים אמרינן דהיה לו זר מחוסר בגדים שלא רחוק, ולא גרסינן שתיי יין יצויין שם. (ח"י סנהדרין פד.)